

РЕШЕНИЕ

№ 13542

гр. София, 01.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46
състав**, в публично заседание на 18.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4552** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на М. М. Х., [дата на раждане] в [населено място], Р С., ЛНЧ [ЕГН] против решение № 5205/05.04.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 4 във вр. чл. 9 от ЗУБ, е постановен отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон. Излага твърдения, че неправилно административният орган е приел, че спрямо жалбоподателя не са предприемани действия по преследване по смисъла на чл.8, ал.2-5 ЗУБ, тъй като е ноторно известно, че в държавата му на произход – С. е налице вътрешен въоръжен конфликт и той е издирван от властите, за да служи в сирийската армия, чиято администрация интензивно набира войници сред мъжете сирийски граждани на възраст между 18 и 42 г. На следващо място поддържа, че административният орган не е обвързан от депозираното отрицателно становище на ДАНС, тъй като в това производство той действа при оперативна самостоятелност, а не при обвързана компетентност. Сочи, че в хода на административното производство не е бил запознат с полученото отрицателно становище на ДАНС и не му е била предоставена възможност да даде обяснения в тази връзка. Предвид необходимостта да бъде извършено всестранно изследване на бежанската му история с цел преценка дали действително отговаря на отрицателните предпоставки по ЗУБ, иска оспореното решение да бъде отменено.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС чрез юрист Г. оспорва жалбата и моли

съда да я отхвърли. Твърди, че правилно е преценено, че не са налице предпоставките на чл. 8 и 9 ЗУБ, тъй като административният орган е обвързан от даденото отрицателно становище от ДАНС.

СГП не е изразила становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано въз основа на молба до ДАБ при МС за предоставяне на международна закрила с вх. № В - 1298 от 14.11.2023 г., подадена от М. М. Х.. Тъй като чужденецът не разполагал с документи за самоличност, последната била установена с декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, с рег. № УП 5775/14.11.2023 г., видно от която търсещото закрила лице се индивидуализирало с имената М. М. Х., гражданин на С., [дата на раждане] в С., [населено място], неженен. На същата дата лицето е регистрирано с имената М. М. Х., [дата на раждане] в С., [населено място], с постоянен адрес в [населено място], обл. Х., гражданин на С., етническа принадлежност - арабин, религия – мюсюлманин, сунит, професия - каменоделец, образование начално, неженен, без документи за самоличност. В приложение към регистрационния лист са обективирани данни за родителите, братята и сестрите на чужденеца.

На 16.01.2024 г. с кандидата е проведено интервю по Глава VI, Раздел I - чл. 63а от ЗУБ, резултатите от което са отразени в протокол с рег. № УП 5775/16.01.2024 г. В хода на производството жалбоподателят е заявил, че потвърждава казаното при регистрацията. Не е използвал други имена. Няма роднини в държава-членка на ЕС. Напуснал С. нелегално за Турция през месец октомври 2023 година. Останал в Турция около 5 дни и преминал в България. В Република България влязъл нелегално, през оградата, със стълба. С кола стигнал до [населено място]. Там останал около 10 минути в апартамент, където бил заловен от полицейските органи и настанен в СДВНЧ – Б. за около месец. Впоследствие е преместен в ПМЗ – В.. Заявил, че родителите, брат му и сестрите му са в Р С.. Посочва, че е напуснал Р С., за да се спаси от войната и терористите, както и че знае, че го търсят за да служи в армията. Твърди, че има само сирийско гражданство. Не е искал да остане в Р Турция. Няма документи за самоличност в себе си. Притежавал само семейна книжка. Няма близки и роднини, които да пребивават в държава-членка на ЕС. Не е подавал молба за международна закрила или друга форма на закрила в Република България или в друга държава. Не бил арестуван, не бил осъждан в държавата си по произход или в друга държава. Заявил, че е арабин. Няма проблеми заради принадлежността си към тази етническа група. Посочил, че е мюсюлманин - сунит. Не е имал проблеми заради изповядваната от него религия. Не е имал проблеми с официалната власт в страната си. Не е членувал в политическа партия или организация. Не е участвал в религиозни организации, общност, секта. Учил до пети клас в училище в [населено място]. Посочил, че е каменоделец. Относно причините да напусне страната си разказал, че напуснал С., заради войната и терористите. В техния район имало групировка Д. А., за която знаел, че е терористична. Гражданската война започнала през 2011 година. В С. било опасно. Няма заплаха, отправена лично към него. Върху него не било оказвано насилие. Заявил, че не иска да се връща в С., заради войната. Изложил всички причини, поради които напуснал страната си и не желал да се завърне в нея, няма какво да добави към изложеното.

С писмо с рег. № УП 5775/17.11.2023 г. на ДАБ, Началник отдел „ПМЗ – кв. В.“ при РПЦ – [населено място] е изискал от Държавна агенция „Национална сигурност“ писмено становище по постъпилата молба за закрила. В отговор е постъпило писмо с рег. № М-1424/12.01.2024 г. (рег. № УП 5775/15.01.2024 г. в ДАБ при МС) на Директор на Специализирана дирекция „М“ към ДАНС, адресирано до Председателя на ДАБ при МС. Видно от същото, на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, адресатът се уведомява, че ДАНС разполага с информация - отразена в справка рег. №RB 202001-001-03/Т-6-47/03.01.2024 г., според която лицето, регистрирано в ПМЗ - В. към ДАБ-МС като М. М. Х., [дата на раждане] в Р. С., представлява заплаха за националната сигурност и ДАНС възразява да му бъде предоставена закрила в Р. България.

От старши експерт в отдел „ПМЗ – кв. В.“, РПЦ – [населено място] до Председател на ДАБ при МС е изготвено становище рег. №УП5775/22.03.2024 г., с което, след преценка на събраните по преписката доказателства, се предлага на чужденеца да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решение 5205/05.04.2024 г. Председателят на ДАБ при МС, на основание чл. 75, ал. 1 т. 2 във връзка с чл. 8 и на основание чл. 75, ал. 1 т. 4 във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. М. Х.. Решението е връчено на лицето лично на 23.04.2024 г., в присъствието на преводач. Жалбата е подадена на 07.05.2024 г., видно от поставения входящ номер.

При така установеното от фактическа страна, от правна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК, счита жалбата за частично основателна.

Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен орган - Председател на ДАБ, който съобразно нормата на чл. 48, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗУБ има законоустановено правомощие да отказва международна закрила в Република България.

Административният акт е в писмена форма, подписан е от издателя си и като цяло отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК.

В частта му относно отказа за предоставяне статут на бежанец на жалбоподателя, в решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му, което го прави надлежно мотивирано.

В тази част административният орган е изложил съображенията, поради които счита, че на чужденеца не следва да се предостави статут на бежанец, като е обсъдил предоставените от жалбоподателя данни в бежанската му история, и е приел за установено в хода на административното производство, че в бежанската история няма доводи за релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова. Посочил е, че не се установява молителят да е бил обект на преследване в държавата си по произход поради причини: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, поради което не са налице основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и не се установява осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2

- 5 от ЗУБ. Административният орган е посочил, че не се установява и хипотезата за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, тъй като молителят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

Съдът приема, че при постановяване на обжалваното решение не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, водещо до отмяна на административния акт в тази му част.

Установява се от доказателствата по делото, че в хода на производството по общия ред пред компетентен интервюиращ орган към ДАБ при МС, с чужденеца има проведено интервю, отразено в нарочен протокол, като интервюто е провеждано в присъствието на преводач, на език, посочен от търсещия закрила като разбираем и владян от него, включително са налице и данни, че съдържанието на протокола също е прочетено на интервюирания в присъствието на преводача и на разбираемия за него език.

Видно от данните по преписката, както и от съдържанието на процесното решение, не се установява административният орган да е пропуснал да изследва твърдян факт от бежанската история, свързан с личното положение на молителя. Същите са подробно анализирани, като въз основа на тях административният орган възприема, че те не установяват наличие на предприето по отношение на жалбоподателя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ в страната му по произход.

При извършената проверка относно материалната законосъобразност на тази част от оспореното решение, съдът намира следното:

В нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ са посочени условията, при наличието на които на чужденец се предоставя статут на бежанец в Република България. Освен да се намира извън държавата си по произход, е необходимо чужденецът да не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея по причини, че от една страна изпитва основателно опасение от преследване, а от друга страна - това преследване да е поради някое от алтернативно изброените характеристики на субекта: неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да бъде получена от държавата по произход.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю не се установява спрямо последния да е осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут. От жалбоподателя не са заявени конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение, или принадлежността му към определена социална група. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, а според, ал. 5 на същата норма, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни, или се прилагат с цел дискриминация. Твърдения за подобни действия няма обективирани в разказаната от жалбоподателя бежанска история и не

се установяват по делото. Лицето не твърди в страната си на произход да е заплашвано лично, спрямо него да е упражнявано физическо насилие, или да е било обект на репресии. Заявената от жалбоподателя информация е била подробно обсъдена от административния орган. Последният правилно е приел, че тази информация не може да се счита за релевантна при преценката на основанията за предоставяне на закрила в случая.

По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Не се установява и спрямо чужденеца да е осъществено преследване, релевантно на посоченото в хипотезите на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. Молителят изрично заявява, че не е бил арестуван или осъждан, не му е било оказвано насилие, а дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи към риск от преследване в страната по произход, също не се установяват.

В частта на обжалваното решение, с която се отказва предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя, административният орган не е допуснал нарушение на административнопроизводствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт и правилно е приложил закона, поради което жалбата му по отношение на тази част следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

В останалата част на решението административният орган е обсъдил обстановката в страната на произход на чужденеца, като е извършил преценка на необходимостта от прилагане на разширенията, дадени с Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейските общности, по тълкуването на член 15, буква „в“ от Квалификационната директива, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Изложил е съображения, че видно от информацията в приложената справка с вх. № ЦУ- 812/11.03.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС, наличието на вътрешен въоръжен конфликт в страната на произход на кандидата е общоизвестен факт и обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие. Приел е за установени предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Същевременно Председателят на ДАБ е изложил и мотиви за постъпило писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“, с което се възразява на М. М. Х. да бъде предоставена закрила в Република България, и достигнал до заключение, че тази преценка води до наличие предпоставките на чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. В решението са цитирани и разпоредбите на чл. 4, ал. 4, вр. ал. 3 от ЗУБ.

Съдът намира, че в тази му част решението е немотивирано и постановено при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Административният орган е основал отказа си на обстоятелството, че Държавна агенция „Национална сигурност“ е дала писмено становище от 12.01.2024 г., с което възразява на М. М. Х. да бъде предоставена закрила в Република България. Приел е, че цитираното становище изхожда от специализиран орган за контраразузнаване и сигурност, в резултат на което установяването, че лицето е заплаха за националната сигурност, е извършено от компетентен орган. От правна страна се е позовал на разпоредбите на чл. 12, ал. 1, т. 6 и на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ.

Хипотезата на чл. 12, ал. 1, т. 6 от ЗУБ съдът намира, че не следва да обсъжда - същата е относима към предпоставките за предоставяне на бежански статут. Решението в частта му, с която е отказано предоставяне на такъв не е мотивирано с наличието й, а

с липса на предпоставките по чл. 8 от ЗУБ, които доводи както вече съдът посочи по-горе в мотивите на решението си споделя.

Според чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплахата за обществото или за националната сигурност.

Цитираната законова норма представлява транспониране на разпоредби на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Директива 2011/95/ЕС).

В Член 17 от Директива 2011/95/ЕС са предвидени хипотези на изключване, като в параграф 1, буква „г“ от същия е регламентирано, че гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплахата за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

Наличието на предвидените в Директивата разумни (респ. сериозни) основания лицето да бъде разглеждано като заплахата за националната сигурност на държавата-членка, в която се намира, представляват основание за отказ на същото да се предостави хуманитарен статут и по смисъла на българското законодателство.

Същевременно с Решение на Съда (първи състав) на Европейския съюз от 22 септември 2022 година, постановено по дело С-159/21 с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС, е прието, че:

„(т. 2) Член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплахата за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.“

Настоящият съдебен състав счита, че цитираното решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) е относимо и към процесния случай, като представеното по делото писмо с рег. № М-1427/12.01.2024 г. на Директора на Специализирана дирекция „М“ - ДАНС, в което е посочено, че на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, Председателя на ДАБ при МС се уведомява, че ДАНС разполага с информация - отразена в справка рег. № RV 202001-001-03/Т-6-47/03.01.2024 г., според която М. М. Х. представлява заплахата за националната сигурност и ДАНС възразява да му бъде предоставена закрила в Р. България, следва да се приеме за немотивирано становище по смисъла на т. 2 от Решението на СЕС по дело С-159/21, тъй като писмото не съдържа изложени

факти по същество, и не е представена цитираната в него справка, за да се прецени дали тя съдържа такива.

Това от една страна представлява визираната в мотивите към т. 1 от Решението на СЕС по дело С-159/21 пречка за адресата на оспореното решение да се запознае с всички данни в преписката, на които се е обосновал административният орган, за да може реално да изрази становище по тези данни, както и надлежно да упражни правото си на защита.

От друга страна представлява пречка самият решаващ орган да се запознае със „същественото съдържание на данните от важно значение“, за да прецени за отделния случай конкретните факти, които следва да са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни основания да се счита, че положението на жалбоподателя, който извън това отговаря на критериите за получаване на международна закрила, попада в хипотезата на изключване на такава по Член 17, параграф 1, буква „г“ от Директива 2011/95/ЕС.

Действително Държавна агенция „Национална сигурност“ представлява орган със специализирани функции, свързани с националната сигурност, по смисъла на цитираното Решение на СЕС, тъй като съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС Агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по Закона за убежището и бежанците, а последното правомощие на Агенцията кореспондира с въведеното в чл. 58, ал. 10 от ЗУБ задължение, при получаване на молба за предоставяне на закрила, компетентните органи да изискват писмено становище на ДАНС, което се взема предвид при произнасяне в производството по общия ред.

В процесното решение изрично е възприето, че преценката дали кандидатът за международна закрила представлява заплаха за националната сигурност, е изключително в правомощията на ДАНС и че тяхното становище по чл. 58, ал. 10 от ЗУБ е задължително и обвързващо административния орган. Това съображение следва да се приеме за несъответно на задължителното тълкуване, направено в т. 2 на Решение на СЕС от 22 септември 2022 година, постановено по дело С-159/21.

В цитираното решение СЕС се посочва, че „... единствено решаващият орган, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011/95, след извършването на която да приеме решение.“ Развиват се и подробни мотиви в насока, че процедурата за разглеждане на молбите за международна закрила трябва да се проведе от решаващия орган, който следва да отчете във всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни основания да се счита, че положението на заинтересованото лице попада в хипотезата на евентуална заплаха за националната сигурност, както и че този орган не може надлежно просто да приведе в действие решение, прието от друг орган, което е задължително за него по силата на националната правна уредба, и само на това основание да откаже да предостави субсидиарна закрила. СЕС приема, че „Напротив, решаващият орган трябва да разполага с цялата релевантна информация и с оглед на тази информация самостоятелно да прецени фактите и обстоятелствата, за да определи съдържанието на решението си, както и да го мотивира в пълна степен.“

В горния смисъл е и актуалната практика на Върховен административен съд на

Република България, изразена в Решение № 9349 от 09.10.2023 г. по адм. д. № 4863/2023 г., IV о.; Решение № 11467 от 22.11.2023 г. по адм. д. № 6602/2023 г. IV о.; Решение № 443 от 15.01.2024 г. по адм. д. № 6605/2023 г., IV о. и др.

По така изложените съображения, и предвид задължителното тълкуване за недопустимост на национална правна уредба, съгласно която решаващият орган е длъжен да отказва да предостави субсидиарна закрила във всички случаи, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за националната сигурност, като се основава на споменатото становище, настоящият съдебен състав приема, че в частта му, с която е отказано предоставянето на хуманитарен статут на М. М. Х., обжалваното решение е немотивирано.

Административният орган не е отчел конкретните факти по случая и не е формирал самостоятелно становище по релевантните факти. Същият е допуснал и нарушение на административнопроизводствените правила, като не е изискал от Държавна агенция „Национална сигурност“, като орган със специализирани функции, свързани с националната сигурност, представянето на мотивирано становище, за да се запознае с релевантните факти и да ги прецени при произнасянето си в производството по предоставяне на закрила по общия ред.

Настоящият съдебен състав е обвързан да приеме, че само по себе си цитираното в обжалваното решение и представено по делото становище на ДАНС не представлява достатъчно доказателство, от което да се изведе заключението, че са налице сериозни основания да се счита, че жалбоподателят М. М. Х. е лице, представляващо заплаха за сигурността на Р. България. Едва след събиране на визираното по-горе доказателство, административният орган следва да мотивира собствени изводи дали изложените в него фактически обстоятелства са годни да обосноват отказ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя поради наличие хипотезата на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ.

Констатираното нарушение на административнопроизводствените правила в случая се явява съществено по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото при представянето на такова мотивирано становище, административният орган би могъл да достигне и до различен от направения от него извод за наличие на сериозно основание, че жалбоподателят представлява заплаха за сигурността на държавата - членка, в която се намира.

По изложените съображения съдът намира, че оспореното решение, в частта му, в която е отказано предоставянето на хуманитарен статут на М. М. Х., следва да бъде отменено, като немотивирано и постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Преписката следва да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на молбата за предоставяне на хуманитарен статут, като при новото произнасяне следва да се изяснят всички релевантни за случая факти и обстоятелства, посочени в мотивите на настоящото решение.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 85, ал. 5 от ЗУБ, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 5205/05.04.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за

бежанците, **в частта му**, с която е отказано предоставяне на хуманитарен статут на М. М. Х..

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по молбата за предоставяне на хуманитарен статут на М. М. Х., гражданин на С., при съобразяване с мотивите на настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. Х., гражданин на С., срещу Решение № 5205/05.04.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците в останалата му част, с която е отказано предоставяне статут на бежанец.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

Съдия: